

РЕШЕНИЕ

№ 7651

гр. София, 05.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова

Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **9649** по описа за **2013** година докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на П. О. К. от [населено място] срещу съдебно решение от 08.07.2013г. по нахд № 7475/2013г., постановено от СРС, НК, 3 състав, с което се потвърждава изцяло наказателно постановление № 546 от 11.03.2013г. на Директора на СДВР, с което е наложено административно наказание глоба в размер 200 лв. на основание чл. 45 от ЗЧОД за извършено нарушение на чл. 24 ал. 1 т. 1 и т. 3 от ЗЧОД за обекти „офис сграда на НЕТ 1”, [населено място], [жк], [улица] на П. О. К..

В жалбата си жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на съдебното решение на СРС, като постановено в противоречие със закона. Твърди, че субект на нарушението по чл. 24 ал. 1 т. 1 от ЗЧОД е лице, което осъществява частна охранителна дейност. Посочва, че в конкретния случай лицето, което осъществява частната охранителна дейност е [фирма] по смисъла на чл. 5 от ЗЧОД. В тази връзка твърди, че е налице несъответствие между субекта на нарушението и наказаното лице, а това, че в нормата от закона не е предвидена възможност за налагане на имуществена санкция на юридическо лице извършващо частна охранителна дейност е законодателно решение. В открито съдебно заседание твърди и че оспореното НП е

издадено от некомпетентен орган, тъй като НП от категорията на оспореното се издават от министъра на вътрешните работи и не са ангажирани доказателства за оправомощаване на директора на СДВР за това. Иска оспореното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се отменя НП.

Ответникът СДВР, редовно призван, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СГП прокурор Никова изразява становище, че жалбата за основателна, а съдебното решение на СРС е неправилно и следва да се отмени.

След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

За да постанови оспореното съдебно решение СРС е приел, че по делото безспорно е доказано вмененото на наказаното лице нарушение, за което законосъобразно му е наложено предвиденото в закона наказание. Приел е, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. За да постанови оспореното решение СРС е събрал и обсъдил всички приложени по делото доказателства – писмени и гласни – разпитал свидетелите Н. и И., съответно актосъставител и свидетел по акта.

Разгледана по същество жалбата е основателна, а оспореното решение на СРС е постановено при неправилното приложение на закона по следващите съображения.

При извършена проверка на 05.02.2013г. в офис сграда на „НЕТ 1”, [населено място], ж.к. Д. от служители на отдел „ЛКЧОД” при СДВР е установено, че при организиране на охраната, извършвана от [фирма], не са предприети необходимите действия и не е създадена организация да се оцени състоянието и степента на сигурност на охранявания обект и не са изготвени и не съхраняват правила и указания за спецификата на извършвания вид охранителна дейност, утвърдени от възложителя по договор за охрана за охранявания обект, посочен по – горе в нарушение на чл. 24, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗЧОД.

Посочената за нарушена правна норма на чл. 24 ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗЧОД установява задължение лицата, извършващи дейност по чл. 5 от ЗЧОД. Частната охранителна дейност се извършва от търговци, регистрирани по реда на Търговския закон - чл. 2, ал. 2 от ЗЧОД. Дейността се извършва само след получаване на лиценз или регистрация - чл. 4 ал. 1 от ЗЧОД. Лицензи за извършване на частна охранителна дейност по чл. 5 ал. 1 т. 1 - 4 се издават също само на търговци, регистрирани по реда на Търговския закон - чл. 13 от ЗЧОД. В конкретния случай лицето, което осъществява частна охранителна дейност по смисъла на чл. 5 от ЗЧОД е юридическото лице търговец [фирма]. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че субект на задължението по чл. 24 ал. 1 и т. 3 от ЗЧОД е юридическото лице - търговец. Безспорен е и факта, че юридическото лице формира волята си чрез своите органи, в случая управителя на дружеството П. К.. В областта на административно наказателното право съществува значима разлика между двата субекта на нарушение. Физическото лице носи отговорност за административно нарушение, което е извършено виновно по смисъла на чл. 6 ал. 1 от ЗАНН, като на него могат да бъдат наложени административните наказания по чл. 13 от ЗАНН, включително глоба. Отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна и се санкционира чрез налагане на имуществена санкция - чл. 83 ал. 1 от ЗАНН в

случаите, предвидени в нормативен акт. В случая санкционната разпоредба на чл. 45 от ЗЧОД предвижда, че за неизпълнение на задължение, произтичащо от закона относно изискванията за извършване на охранителна дейност, лицето се наказва с глоба в размер от 200 до 500 лв. Възможността на виновното лице да се наложи глоба предполага налагането на административно наказание на физическо лице. В случая обаче физическото лице не е носител на задължението по чл. 24 ал. 1 т. 1 и т. 3 от ЗЧОД с оглед изричната редакция на нормата. Невъзможността на лицето, осъществяващо дейност по чл. 5 от ЗЧОД, да се наложи имуществена санкция за нарушение по чл. 24 ал. 1 т. 1 и т. 3 от ЗЧОД е въпрос на законодателна уредба. След като не е налице задължение за физическото лице управител по чл. 24 ал. 1 т. 1 и т. 3 от ЗЧОД, то съответно той не може и да бъде субект на нарушението. Недопустимо е да бъде санкционирано лице за нещо, което не му е вменено в задължение. Съответно след като не е налице задължение за определено поведение по отношение на управителя, то той няма как да извърши вмененото му нарушение. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че незаконосъобразно и в противоречие със закона е ангажирана административно – наказателната отговорност на касатора.

Като е постановил оспореното съдебно решение без да е преценил дали и доколко наказаното лице е субект на нарушението и като е приел, че същият е субект на нарушението СРС е постановил оспореното съдебно решение в противоречие със закона.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, VIII Касационен състав смята съдебното решение от 08.07.2013г. на СРС, НК, 3 състав по нахд № 7475/2013г. за незаконосъобразно, постановено при неправилното прилагане на закона и в този смисъл следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се отменя НП.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 08.07.2013г. по нахд № 7475/2013г., постановено от СРС, НК, 3 състав, с което се потвърждава изцяло наказателно постановление № 546 от 11.03.2013г. на Директора на СДВР, с което е наложено административно наказание глоба в размер 200 лв. на основание чл. 45 от ЗЧОД за извършено нарушение на чл. 24 ал. 1 т. 1 и т. 3 от ЗЧОД за обекти „офис сграда на НЕТ 1”, [населено място], [жк], [улица] на П. О. К. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 546 от 11.03.2013г. на Директора на СДВР, с което е наложено административно наказание глоба в размер 200 лв. на основание чл. 45 от ЗЧОД за извършено нарушение на чл. 24 ал. 1 т. 1 и т. 3 от ЗЧОД за обекти „офис сграда на НЕТ 1”, [населено място], [жк], [улица] на П. О. К..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: